

Opinió

Escòcia i Anglaterra

22/02/12 02:00 - LLUÍS FOIX

Recomendar

El plantejament de Salmond és que la dependència anglesa perdurà però alhora que la independència entre els dos regnes convé tant als escocesos com als anglesos

Altres articles de l'autor

08/02/2012 **Merkel no pot trencar el pacte**

18/01/2012 **Valors i conductes**

Més articles ...

El debat sobre la independència d'Escòcia ha començat suaument, amb un extraordinari *fair play*, com si fos el cèlebre i històric torneig de tennis a Wimbledon. Les paraules han estat mesurades i el primer ministre escocès, Alex Salmond, té la pretensió de recórrer l'illa per explicar les causes i les necessitats de la independència escocesa. Igualment ha reaccionat el govern de Londres volent intervenir en la pregunta d'un futur referèndum i també en el seu calendari.

El primer ministre Cameron vol que la consulta es produeixi en els propers 18 mesos i que la resposta sigui clara i nítida. Anglaterra no vol la secessió encara que sigui amb els millors bon desitjos i l'amistat vers Anglaterra per part dels escocesos. Serà molt interessant veure com es construeix el relat polític per arribar a un referèndum que Alex Salmond vol que s'escaigui l'any 2014 i que, de fet, anul·laria les Acts of Union del 1707, quan els regnes d'Escòcia i d'Anglaterra passaren a formar part del Regne Unit de la Gran Bretanya.

Els anglesos sempre han funcionat amb l'equilibri i l'empirisme de les seves vides, poc propensos a les teories i les ideologies, el respecte pels individus i en la seva capacitat per no sacrificar persones en l'altar de les abstraccions i els ideals. Són pràctics i afrontaran amb realisme la qüestió de la demanda d'independència escocesa. Els anglesos encara es mouran per molt de temps en una lluita per reconciliar un passat que no poden oblidar i un futur que no poden evitar. Des del Congrés de Viena de 1820, que creà la Santa Aliança en esclafar-se les tropes napoleòniques a Waterloo, tant el representant britànic, William Pitt, com el de la cort vienesa, Castlereagh, coincidiren que quan l'equilibri territorial europeu es veu pertorbat, Anglaterra és capaç d'intervenir eficaçment, però és l'últim govern europeu del qual es pot esperar aventures o compromisos de qualsevol mena en qüestions d'indole abstracta.

No hi ha majoria social a Escòcia per aprovar en referèndum la secessió del Regne Unit. Possiblement per això el primer ministre Alex Salmond insisteix en els seus discursos que la independència no va contra Anglaterra. Encara més, el seu plantejament és que la dependència anglesa perdurà però alhora que la independència entre els dos regnes convé tant als escocesos com als anglesos. Ha estat un pèl més combatiu Cameron que Salmond.

No hi ha constitució britànica escrita i totes les institucions funcionen pel costum i per la jurisprudència emmagatzemada al llarg de la història. Londres ha estat el centre més formidable del més gran imperi de la història que tingué el seu moment més apoteòsic quan la reina Victòria fou proclamada emperadriu de l'Índia per la insistència del seu primer ministre, Benjamí Disraeli, que fou l'inventor d'un cert misticisme imperial que perdurà gairebé cent anys. L'imperi britànic el feren exploradors, comerciants, missioners i altruistes que donaven voltes pel món i clavaven la bandera britànica. En el cas de Zimbabwe, l'antiga Rhodèsia, Cecil Rhodes envià un comunicat a Londres pregant que el govern es fes càrrec del territori conquerit al nord del riu Zambezi.

Però mentre el gran imperi es consolidava arreu del món, a l'interior de la metròpoli començaren els primers signes de secessió que tants maldecaps portarien als governs de Londres. Mentre el conservador Disraeli afavoria el concepte imperial, el seu opositor, el liberal William Gladstone, s'estavellava amb la *home rule* que els irlandesos demanaven de forma insistent aigualint aquells impulsos imperials que dominaven el panorama polític, militar i cultural del Londres victorià.

El resultat fou que la qüestió irlandesa acabà en una confrontació armada entre els nacionalistes irlandesos i l'exèrcit britànic en el cèlebre aixecament de la Pasqua de 1916, que fou un fracàs per als independentistes però també la llavor perquè l'illa obtingués la independència després d'una guerra civil i la proclamació de la república deslligada del Regne Unit. Fou una esgarrapada molt forta que seria el començament del procés de descolonització que d'una manera ininterrompuda aniria despullant Anglaterra de pràcticament totes les seves colònies.

El segon conflicte esclatà els anys seixanta a Irlanda del Nord, els sis comtats de l'Ulster que quedaren fora de la república d'Irlanda, que provocà un desplegament massiu de l'exèrcit britànic per pacificar les comunitats de protestants i catòlics que estaven enfrontades per raons religioses, socials i de pertinença. Els protestants se sentien i se senten britànics i els catòlics, no. Com a conseqüència d'aquest contenciós es revifà el vell Irish Republican Army (IRA), que actuà amb violència i accions terroristes fins al punt de causar la mort a unes 3.000 persones a Irlanda del Nord i a Anglaterra. Aquest segon conflicte s'acabà amb el famós acord de Divendres Sant de 1998, un dels fets polítics millor valorats dels tres mandats del primer ministre Tony Blair.

L'emancipació d'Irlanda, per tant, ha causat milers de morts, tant en la seva independència, els anys vint, com en la lluita pels drets equitatius dels irlandesos del nord. Es diu que David Cameron actuarà amb una certa racionalitat respecte a la petició formal d'independència d'Alex Salmond. Ja ho veurem.

Com que els escocesos saben quin pa hi donen els anglesos, no cauran en la cridòria dels nacionalistes irlandesos quan deien que "*England's difficulty is Ireland's opportunity*". Sembla que ho faran d'una altra manera, sense violència, sense menystenir els anglesos, proposant que poden formar part de la Commonwealth of Nations, com si fos Nova Zelanda o Austràlia, però administrant com creguin més oportú la seva pròpia sobirania. Els conservadors a Escòcia és una espècie gairebé en extinció i l'hegemonia dels laboristes ha cedit molts vots i protagonisme al Partit Nacionalista Escocès. Alex Salmond no té pressa però no parará fins aconseguir un acord per pactar els termes de la independència escocesa.

Darrera actualització (Dimecres, 22 de febrer del 2012 02:00)

Publicat a

[El Punt Avui. Comarques Gironines](#) 22-02-2012 Pàgina 16

[El Punt Avui. Edició Nacional](#) 22-02-2012 Pàgina 20